

WELSH CORGIEN

– en gave fra alferne

Den lille, vakse hyrdehund, welsh corgi, findes i to udgaver:
WELSH CORGI CARDIGAN og **WELSH CORGI PEMBROKE**

■ TEKST: ERIK FAARUP OG WIEGAARDEN/TINE LUTHER

FOTO: WIEGAARDEN/JØRGEN BAK RASMUSSEN OG TINE LUTHER

Ørernes udformning er nok den første forskel, man får øje på. Cardiganen har store, afrundede ører, mens pembroken har mindre, mere spidse ører. Hovedets facon er heller ikke ens hos de to racer.

Welsh corgien – en gave fra alferne. Med denne overskrift bringes vi tilbage i tiden, ja så langt tilbage, at oplevelser blev til historier, som blev genfortalt fra mund til mund igennem mange hundreder af år. Hvornår vides ikke med sikkerhed, men historien siger, at to små børn var ude på marken for at passe deres forældres dyr, da de pludselig løb over to små hvalpe, som de troede var ræveunger. Da de kom hjem, viste de stolte deres forældre de to små hvalpe. For-

sjove hvalpe; men også en god hjælper i marken til at passe dyrene og til at hjælpe, når fatter skulle på jagt. Hjemme på gården var hundene samtidig meget vagtsomme, særligt om natten, og børnene fik en fantastisk legekammerat.

Nedstammer fra kelternes hunde

Hvor gammel welsh corgien er, ved man ikke med sikkerhed. Allerede i år 1200 f.Kr. medbragte kelterne hunde med lange rygge

” Corgien er en ”heeler” – dvs. en hyrdehund, der driver ved hjælp af små nap i kvægets haser

ældrene kunne dog straks se, at det ikke var ræveunger, men derimod to små hundehvalpe, og de måtte være en gave fra alferne. For man vidste, at alferne brugte disse små hunde til at trække deres små vogne. Den dag i dag kan vi se hos nogle corgier, når de er i fæld, at de har en lys stribe bag hvert forben/skulder. Sagnet siger, at disse mærker er slidmærker fra seletøjet, som de havde på, når de skulle trække alfernes små vogne.

Det viste sig snart, at ikke alene havde man fået et par søde og

og korte ben, da de indvandrede fra Centraleuropa til Wales. En teori siger, at corgien muligvis er endnu ældre. En forsker mener, at den allerede var kendt for 4500 år siden som neolitternes hund. Neolitterne var landmænd og boede i Wales.

Man ved i hvert fald, at hunde af welsh corgi-type – små, lavbenede ”heelere” – kan føres tilbage til Centraleuropa som kelternes hunde.

To corgi-typer udvikles

De nordiske vikinger gjorde de-

Cardiganen har lang hale, mens pembroken (billedet) ofte fødes stump-halet eller med kort hale.

FAKTA OM WELSH CORGI CARDIGAN

BEHOV

Tæt kontakt til familien, daglig motion og mental beskæftigelse.

TEMPERAMENT

Rolig, årvågen, intelligent og lærenem. Nysgerrig og hengiven.

STØRRELSE

Ideel skulderhøjde: 30 cm.

PELS

Kort eller middellang og af hård struktur. Vejrbestandig, med god underuld. Lige pelshår foretrakkes. Kræver ikke megen pelspleje.

FARVER

Enhver farve, med eller uden hvide aftegninger, men hvidt må ikke være dominerende.

FAKTA OM WELSH CORGI PEMBROKE

BEHOV

Nær kontakt med familien, mental beskæftigelse og god, daglig motion – især unge pembrokes er glade for at bevæge sig.

TEMPERAMENT

Aktiv, kvik og udadvendt. Nysgerrig og lærenem.

STØRRELSE

Skulderhøjde ca. 25,4 – 30,5 cm.

PELS

Middellang og lige, med tæt underuld; aldrig blød, bølget eller ru. Kræver ikke megen pelspleje.

FARVER

Ensfarvet rød, zobel, fawn, black and tan, alle farver med eller uden hvide aftegninger på ben, bryst og hals. Lidt hvidt er tilladt på hoved og næseparti.

Corgien er en livlig og legesyg hund. Her er det en cardigan, der munter sig.

res indtog langs kysten til Wales i begyndelsen af det niende århundrede. I vikingebådene var der foruden vikinger også små hunde, formentlig dem vi dag kender som västgötaspids. Vikingernes hunde er sandsynligvis blevet blandet med de walisiske hunde.

Et par hundrede år senere fik Wales igen besøg af ubudne gæster. Denne gang var det flanderne, der kom, og med dem fulgte deres små hunde: schipperke. Det formodes, at flanderne hunde blev krydset med corgi-typerne i Pembrokeshire, hvorimod hundene i det nordlige Cardiganshire gik fri. Muligvis her begynder der at udvikle sig to forskellige typer corgi. Den ene lidt lettere og kortere i kroppen, pembroke, og den anden noget kraftigere og længere hund, cardigan.

Farven på pembroke er ofte rød/zobel, men også tricolor og rød med sort sadel forekommer. Cardigan byder derimod på

et utal af farvevarianter, og det formodes, at brindle hyrdehund, welsh collie og skotsk collie er parret ind på cardigan. Derfra kommer genet for henholdsvis brindle og blue merle.

En effektiv kvægdriver

Der er ingen tvivl om, at corgien altid er blevet meget værdsat af sine mennesker. Det viser sig bl.a. ved den lovsamling, kongen i Syd-wales, Howell den Gode, vedtog i år 920. Her fremgår det, at bøden for tyveri eller drab af en hyrdehund fastsattes til dagsprisen på en ungtyr.

Welsh corgien har altid været en brugshund. I 1800-tallet ser man tydeligt, at avlen blev sat i system. Man lagde især vægt på evnen som hyrdehund.

Corgien blev i vid udstrækning anvendt af de walisiske bønder som kvægdriver. Den var ganske effektiv til dette formål og brugte en teknik, hvor kreaturerne blev

drevet ved små nap i haserne. Corgiens lille størrelse bevirkede, at den var i nogenlunde sikkerhed for eventuelle spark fra irriterede kreaturer.

Grundet samfundets udvikling og økonomien i kvægholdet lagde mange kvægbonder bedriften om til fårehold i 1880'erne. Corgiens måde at hyrde på var for hård til får, og derfor indkrydsede man collietyperne. Det gav en blidere hyrdehund – og fundamentet for den race, vi i dag kender som welsh corgi cardigan.

Anerkendt som race i 1925

I 1892 afholdt man den første officielle corgiudstilling, der fandt sted i Carmarthen i forbindelse med en landbrugsmesse. Derefter blev udstillingen en årligt tilbagevendende begivenhed.

Først i 1925 blev welsh corgien anerkendt som race, og kun som én race, af den engelske kennelklub. Samme år blev Corgi Club stiftet. I 1926 skilte cardiganopdrætterne sig ud og dannede Cardigan Corgi Club.

På den store, årlige, engelske udstilling, Crufts, blev corgien udstillet første gang i 1927. Her så man højst besynderlige klasser af hunde af meget forskellig type; nogle lange og kraftige, andre med små, korte og tynde ben. Først i 1934 anerkendte den engelske kennelklub cardigan og pembroke som to selvstændige racer, og der blev udarbejdet en standard for hver race. I perioden 1925 til 1934 var det således muligt at parre en cardigan og pembroke med hinanden og få udstedt stamtavle på afkommet. Kigger vi tilbage i vores nulevende corgiers aner, er det derfor muligt at finde gamle stamforældre af pembrokeracen hos cardigan og omvendt.

Corgiens vej til Danmark

Gennem mere end 70 år har welsh corgi pembroke været en del af det engelske kongehus, og det faktum har naturligvis bevirket et vist kendskab til racen. Det var da også pembroken, der først satte pote på

dansk grund. De første eksemplarer kom hertil i 1957, og cardiganen fulgte først efter i 1971. For øvrigt blev Welsh Corgi Klubben Danmark stiftet i 1974 og har i dag ca. 575 medlemmer.

I hjemlandet – og i de fleste andre lande – er det pembroken, der er mest udbredt. Omvendt forholder det sig i Danmark, hvor vi har under 10 opdrættere af pembroke og næsten 30 cardigan-opdrættere. I dag er corgien udbredt som familiehund. Dens hyrdeinstinkter er dog ganske velbevarede, og der findes da også nogle få danske gårdejere, der bruger deres corgier til at hente køerne hjem fra marken. Ligeledes er der enkelte hesteejere, der sender deres corgier i marken for at hente hestene ind fra græs.

Corgierne er også blevet meget udbredte som udstillingshunde, og man ser dem ofte placeret på podierne, når sløjferne skal deles ud.

Pleaser uden at være underdanig

Corgien er opstået som arbejdshund, og

derfor har den også behov for at arbejde i et eller andet omfang – både fysisk og mentalt. Hyrdeaktiviteter er selvfølgelig en oplagt mulighed, men det er en tilpassningsdygtig hund, der sagtens kan finde

” En corgi er meget trofast over for familien – og en glimrende legekammerat

glæde i andre former for beskæftigelse. Det er en klog og kvik hund, der har let ved at lære og kan f.eks. blive en udmærket lydighedshund. Den holder sig oftest nær mennesker og vil typisk gerne gøre sin ejer tilfreds uden af den grund at være underdanig. Corgien er altid glad og veloplagt, hurtig til at opfatte en kommando, og i det hele taget har den en meget fin situationsfornemmelse for, hvad der sker.

Corgien er venlig af sind, men samtidig er den også vagtsom – giver hals, når der kommer fremmede. Man skal være opmærksom på, at den kan have tendens til at gø, men har man fokus på det helt fra

hvalpestadiet, kan det sagtens dæmpes. Motionsbehovet er moderat, men corgien skal have sine daglige ture og holder af at bevæge sig frit. Under opvæksten er det dog vigtigt at tage hensyn til hundens byg-

ning – den lange ryg, der skal bæres af de korte ben. Men når først corgien er ”groet sammen”, og muskulaturen har sat sig, er det en meget robust hund, der – hvis kondien er til det – kan arbejde i timevis.

Corgitypernes forskelligheder

Selvom corgierne har mange ligheder, er der tale om to forskellige racer. Det kommer ikke kun til udtryk fysisk – også mentalt er der forskelligheder. Hvor cardiganen er større og mere robust med et blidere temperament, er pembroken med sin mindre størrelse og mere ræveprægede udtryk mere ”Flyt dig – her kommer jeg-agtig”.

Se mere på www.corgi.dk

Corgien er en social hund, der er trives fint i flok.